

РЕШЕНИЕ

№ 32162

гр. София, 13.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4963** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на П. Т. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № GRAM 2561259/26.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.
В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се също така, че същата е издадена и в несъответствие с целта на закона.
В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. М., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Посочва, че липсва вина в случая, позовавайки се на постановление на СГП. Претендира присъждане на разноски, за които е представен списък.
Ответникът – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. К., в съдебно заседание и в депозираните писмени бележки, претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:
По отношение на жалбоподателя П. Т. Д. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП № GRAM- 2561259, с която е прекратена регистрацията на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . С връчването на заповедта са отнети 2 бр. регистрационни табели и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК].

Заповедта е мотивирана с установените в Акт за установяване на административно нарушение сер. GA № 5238863/26.03.2026 г. обстоятелства, а именно, че на 26.03.2026 г. около 23.20 часа в [населено място], по бул. Св. Св. К. и М., с посока на движение от ул. Българска морава към ул. Овче поле, жалбоподателят е предоставил управлението на личния си лек автомобил Х. С. на лицето Г. Б., който е неспособен водач. Посочено е, че последният никога не е притежавал СУМПС. Нарушението е квалифицирано като такова на чл. 102, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Заповедта е връчена на 26.03.2026 г.

Правни изводи

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата основателна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Съгласно чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

При извършена служебна проверка съдът констатира, че с оглед представените заповеди на директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи – л. 14-17, оспореният административен акт е издаден от компетентен орган.

В случая безспорно е доказано наличието на материалноправните предпоставки за упражнената властническа компетентност по налагане на принудителната административна мярка. С оглед съставения АУАН за нарушаване забраната по чл. 102, ал. 1, т. 1 ЗДвП за предоставяне на МПС на лице, което не е правоспособен водач, административният орган е издал заповедта в съответствие с материалноправната норма на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, като е наложил ПАМ в условията на обвързана компетентност. Този извод не се променя от представеното постановление на СГП за прекратяване на наказателното производство по ДП № 1482/2025г. по описа на 04 РУ – СДВР, пр.пр. № 19 298/2025г. по описа на СГП, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 1 от НК, тъй като установената от прокурора невъзможност на П. Т. Д. да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си пречат реализирането на наказателната отговорност, но е неотносима в настоящото производство, чийто предмет е законосъобразността на наложената с индивидуален административен акт принудителна административна мярка.

Мярката е наложена и в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неспособни лица да управляват МПС, за защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата. Предпоставката за прилагането на ПАМ е наличието на установено нарушение на ЗДвП от страна на собственика на МПС, чийто автомобил е управляван от неспособен водач. Нарушението засяга безопасността на участниците в пътното движение и създава реална заплаха за здравето и живота на гражданите, поради което и в съответствие с приложимата правна уредба административният орган е наложил принудителната

мярка с оглед недопускане на други нарушения.

Въпреки горното, съдът намира, че е налице основание за отмяна на заповедта поради следното: . Законодателят е предвидил, че процесната мярка се налага за срок от 6 месеца до една година. При определяне на срока на действие на ПАМ административният орган действа при оперативна самостоятелност, което дава възможност, но и задължава административният орган да отчете спецификата на отделния случай и да съобрази обстоятелствата, свързани с нарушението. В конкретния случай принудителната мярка е наложена за срок от една година, без обаче да са изложени мотиви и да става ясно какво е наложило определяне на максималния срок за мярката. В заповедта не са посочени каквито и да било аргументи в тази насока, не са посочени факти и обстоятелства, от които да може да се направи заключение относно това дали срокът е обоснован и дали е спазен принципа на съразмерност. Принудителната административна мярка трябва да е наложена в такъв обем, съответно за такъв срок, че да не води до ограничаване правата на лицето в степен, надхвърляща най-необходимото за постигане на преследваната от закона цел. В случая, предвид липсата на мотиви относно срока на мярката, не може да бъде извършена съдебна проверка дали административният орган е упражнил правомощията си по справедлив и разумен начин, както и дали определеният срок е обоснован и съразмерен. Липсата на мотиви по отношение на срока е нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и обуславя отмяна на заповедта.

При това положение основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Т. Д. Заповед № GRAM 2561259/26.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Т. Д. сума в размер на 350 евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: